

REFORMÁTUS

Gyülekezeti tájékoztató

Újság

2017. december

XXIV. évf. 12. szám

Isten helyet kér

Advent előtt egy keresztyén zenekar koncertjén vettem részt és felettebb meglepő volt hallani az énekesnő őszinte kitarukozását. Bár jó ideje elkötelezett keresztyénként éli az életét, mégis nagyon sokszor olyan erőtlennek érzi magát, mint egy darab kő. Azt is hozzátette, hogy ezekben a mélységekben Krisztusban keresi és találja meg, az oly sokszor megélt kapaszkodót. Talán ez az, amiről mostanság kevesebb szó esik. Hogy mennyire nagy szükségünk van a karácsonyra. Na nem arra, amit az idők során az emberi hordalék, és különösképpen az ünnepet termékként árusító jelen reá aggatott, hanem konkrétan: az Isten testet öltésére. Arra, hogy megjelenjen az életünkben az emberi szükséghelyzetre adott, szeretetből fakadó isteni válasz.

Szóval meglepő volt hallani, ezt a manapság oly ritka őszinte kitarukozását, mert ez a mai világ nem erről szól. A 21. században, ahol „mindenki senkije mindenkinek”, az ember olyan közegben él, ahol csak a sikernek van létjogosultsága. És ez mindent felülír. Az eszközt is. A karácsonyi evangélium az Istentől jövő válasz mindarra, ami az életünket jellemzi. Isten, az Ő szeretete folytán ebbe a szükségállapotba érkezik. Amit a teremtmény önerőből nem képes kijavítani, megoldani. Legfeljebb csak elfedni, elrejtteni, letagadni, a lelke mélyére számolni, belebetegedni. Lám, ez a tagadás és rejtőzés már az első bűneset óta jól bevált eszközünk. Az Igében és jelenünkben is ugyanazt látjuk: Krisztus mindenkihez jön, de csak kevesen érzékelnek rá az általa jelentett lehetőségre. Akik nyíltan felvállalják, hogy reá, azaz megváltásra szorulnak. Ma úgy mondanánk ezt csipősen és kezelősen: a csödtömegek. A csödbement emberek egy része semmire nem vágyik jobban, mint hogy ismét egyesembe kerüljön az élete. Az önmagával megelégedett azonban nem tud mit kezdeni a Megváltóval. Már a küszöbről visszafordítja. Nem látja meg benne élete lehetőségét. Ellenben a szükségét szenvedő, a lelki szegény tele van várakozással, tele van adventtel. Várja, várja a Krisztussal való betöltkezést.

A karácsonyi üzenet maga a földrészlalt egyszerűség. A túlbonyolított emberi gondokra, a maga isteni nagyszerűségében, gazdagságában és hatékonyságában megadja a szere-

tet el nem múló választ. Földi mélységbe, emberi létezésbe, közénk jön az Isten. Azon belül is a peremvidékre, ahonnan mindenki elvágyódik. Ma úgy mondanánk: rossz hírű környekre. Olyan emberek közé, akiknek szintén nem jutott hely, ezért kint strázsálnak. Hiába zörgetnek Józsefnek, mindenütt elfoglalt, valami mással betöltkezett, hely nélküli embereket találni. Ez a mi karácsonyunk legnagyobb kísértése is: kiszélesíteni, kizárni az életünkben az érkezőt. Azt, akiről az ünnep szól. Melynek eredménye a Krisztus nélküli karácsony.

Az Isten sötét zúgba érkezik, szegényes ruhát ölt, kicsiny gyermekként mindenki felé kiszolgáltatót. A mélységbe és a perifériára érkezik, ahol az öröm ritkán látott vendég. Ahol éppen ezért ő maga az örömhír, az ajándék.

Fény érkezik a sötétbe és betölti, megvilágítja azt. Nem oda jön, ahol minden rendben, ahol ő nem hiányzik, ahol zártkörű, értsd: Krisztus nélküli rendezvény a karácsony, ahol a létbiztonság mellett a látszólagos lélekbiztonság is megvan. Oda jön, ahol betölthető a szükséglet. Ahol kimondva-kimondatlanul, de szükségállapot uralkodik. Ahol isteni beavatkozás kell, mert felborult a viszonylagos egyensúly. Ahol percekkel azelőtt még talán veszekedtek, elfogyott a kenyér, a holnap megkétszerezi a kétségbeesést, vagy bár minden érték tárgy adott, de a lélek üres és vár valakire.

Karácsony a lehetőségek ünnepe. Lehet bohózat, vagy ahogy Cseri Kálmán mondja: lehet cirkusz, a világ, Istent elűző, róla tudomást nem vevő zenebonaj. De lehet áldás, lehet az Úr érkezése, várt vagy váratlan ölelése is. Isten Fia a szükségbe érkezik, ahol az ember túlzott magabiztossággal, lelki vaksággal hajlamos továbbküldeni őt azzal, hogy nincs szüksége rá, mert hiszen minden rendben van. Teltház van. Különböző is nem veszünk semmit. De a Fiú valahol mégiscsak befogadást nyer és valakik mégiscsak odajutnak hozzá. És odahozzák a kisdedhez az Istenre oly régóta várakozó, az elfogyó adventben megfáradt életüket. És ez az isteni jelenlét, a megérkezést köszöntő öröm ünneppé lesz, karácsonnyá érik az emberi létezésben, és ott legbelül, a lélekben.

Fübián Tibor

Brassó hátrára és a Fekete templom

**ISTENTŐL MEGÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN A SZERKESZTŐSÉG**

Méltatlan bár, de hivatalos vagyok! És akkor...?(!)

„Most pedig valljuk meg a mi bűneinket, eképpen...”

Néha a gondolkodással töltött idő hasznos lehet. Október folyamán, az otthon töltött idő alatt, hála Istennek volt alkalmam részt venni az úrvacsorai alkalmon. Bár nem önszántamból maradtam otthon hosszabb ideig, úgy tűnik, mint ennek is, különféle oka(i) volt(ak). Volt időm, hála Istennek, több időt tölteni szüleimmel, a gyülekezeti tagok közösségében, istentiszteleteken részt venni. Hosszú idő után minden kicsit idegennek tűnik, mégis valahogy legbelül bensőségesnek élem meg..

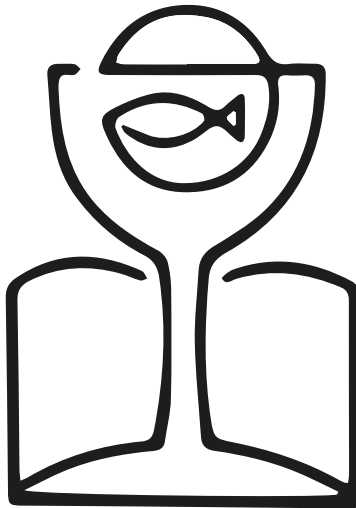
Az úrvacsoraoasztás után, miután a családi asztalnál elfogyasztottuk a finom húslevest, én, mivel enni túl sokat sajnos nem tudtam a fogoperáció miatt, hangosan elgondolkodtam szüleim társaságában a bűnbánat alkalmáról. A gondolatmenet végén édesapám azt mondja: tessék, itt a következő cikk. Hát, így legyen.

Szóval az egész onnan kezdődött, hogy mennyire kevesen voltunk a bűnbánati alkalmon. Elgondolkodtam a hét folyamán, hogy komolyan csak ennyi embert szólít meg a harangszó, amennyien eljönnek esténként? Tényleg, miért nem erőltetik meg magukat az emberek egy kicsit a lelkük irányába is, mintha az is „kötelező” lenne? Mert ugye munkába reggel fel kell kelniük, de amikor a lelkünkkel kellene foglalkozni, az miért nem létszükséglet? A hétköznapi prédikációkban hallhattuk, hogy régen a falusi embereknek néha nem métereket, hanem kilométereket kellett reggelente, rendszeresen alkalmanként gyalogolniuk ahhoz, hogy gyülekezeti közösségben lehessenek. S mégis mentek, szükségét érezték, mert... mert nem volt más fontosabb. Mert talán nem voltak anyagilag olyan jó helyzetben, hogy azt érezzék, az majd elegendő. Azt tartották fontosnak, hogy a lelkük rendben legyen, és ha a jó Isten megsegít, akkor minden rendben lesz. Lesz pénz is és megoldjuk. De ha nem lesz, az is a jó Isten akarata. Nem szabad általánosítanom, manapság is vannak ilyen emberek és régen is volt anyagiasság. Viszont, hogy napjainkban mi a hangsúlyosabb, azt nem szükséges megírnom. A lelkünk mérföldekkel lemaradt, így is lehet élni napról napra, sőt - mondják

sokan... A stadionok és bevásárlóközpontok tömve vannak, mulandó élmények megelégséért és értékét veszítő dolgok megszerzéséért, miközben az örök élet beszéde iránt egyre kisebb az érdeklődés. Itt lenne fontos talán arra gondolnunk, hogy nem csak a modern technika tehet bennünket gazdagabbá, hanem a múlt eseményeinek és embeinek példája is elengedhetetlen lenne mindennapi fejlődésünkhöz, emberségünkhöz, teljességünkhöz.

Szóval a gondolatmenetem ott folytatnám, hogy bevallottam édesapámnak, hogy néha nem követem a bűnbánati imádságát. Miért? Mert amikor azt mondja, hogy „most pedig valljuk meg bűneinket Mindenható Atyánknak, imádkozva eképpen”, akkor én el-

Simon András grafikája

gondolkodom azon, hogy miért is kell bocsánatot kérnem? Talán veszekedtem valakivel? Miért is veszekedtem? Mondtam, tettem rosszat? Pedig nem is akartam... Vagy mégis? Türelmetlen voltam, és megint csak beleestem az „elvárások” medrébe? Rosszul szóltam, hujj, mennyire meggondolatlan vagyok.. és ezzel el is telik az idő, és csak az ámen-re riadok fel, hogy hujj, talán nem is gyűjtöttem össze mindent, biztosan, kihagytam valamit... Erre kellene, igazság szerint, a bűnbánati hét, amikor az ember két hónaponként elgondolkodik az elmúlt időszakon, hogy vajon hol vétett.. Hujj, elmúlt két hónap, igen, mert akkor volt az utolsó úrvacsoraoasztás, mivelhogy hat alkalom van egy éven. Ez viszont felveti a következő kérdést: Mikor is vettem

részt utoljára az úrvacsora alkalmán? Meghagyom a válasz firtatását mindenkinek. Válaszold meg kedves Testvérem, legalább Magadnak őszintén, hogy ha nem voltál, miért nem voltál.. Ha pedig voltál, akkor, ahogyan mondani szokták: Isten tartsa meg jó „szokásodat”. Viszont ez ne váljon szokásoddá, hanem lelki szükséglettedé. Hogy rendben légy a jó Istennel, embertársaiddal, lelkiismeretteddel, saját magaddal és életszemléletteddel. Hogy tudj többet nyújtani másoknak, hogy életpéldádon keresztül mások is okuljanak, hogy meglássák, jó az Úr, örökké tartó az Ő kegyelme. Viszont, ha már eszembe jutott, leírom: ne használd ki ezt a kegyelmet: az Úr jó, majd megbocsátja, ha most sem voltam templomban. A jóindulattal való visszaélés nem jó. ...ahogy gondold, kedves Testvérem, nem vitázom, de gondold végig, hogy milyen stádiumban van a Te életed. Milyen stádiumban van a körülötted lévők élete, szeretteidé, barátaidé.. gondold végig, kinek mikor mire van/ lenne szüksége, és ha lehet, ne csak Te, hanem együtt menjetek el az Isten házába. ...Azért, mert ott majd megtalálsz a lelki békéd. Nem azért, mert én írom, hanem mert a Jó Isten mindenható és Rád is van ideje - legyen Neked is időd és nyitott szemed/lelked észrevenni, befogadni és a szerint cselekedni. nem gondold, hogy mindig van min javítani?

Néha elgondolkodom, miután végigolvasom a saját magam által leírt mondatokat, hogy ezt ugyan hogyan írtam le? Sokszor azt érzem, hogy az ujjaim mozognak, de valaki Más mozgatja. Visszaolvastam valamelyik nap egyik írásomat, és elgondolkodtam, hogy mikor voltak nekem ilyen pillanataim, amikor ezt papírra akartam vetni? Talán nem én akartam, és ennek nagyon örülök. Nem akarom saját ötleteimet, aggodalmaimat, tanácsaimat zúdítani Rátok, hanem azt szeretném, ha Te is kicsi részét az írásomnak Magadnak éreznéd, és máris volt értelme itt lennünk együtt.

Akárhogy is, ha minden igaz, december hónapban olvasod majd ezeket a sorokat. Karácsony ünnepe... Alig várom. A fenyő illatát, anyukám

főztjeit, esetleges havat, meleg otthont és azt, hogy karácsonykor ott lehessenek az istentiszteleteken együtt a gyülekezettel, családdal. Ez számomra minden évben kiemelkedő esemény, de sajnos nem mindig valósul meg ez Deregnyön. Viszont igyekszem messze az eredeti otthonomtól, új otthonomban is megélni az ünnepek lelki oldalát. Természetesen én is élvezem a világi fényeket, feldíszített tereket, épületeket, viszont el sem tudom képzelni a karácsonyt hálaadás nélkül.

Nem fogok most a már októberi karácsonyfákról és novemberi ajándékvásárlási rohamok mindenféle hatásairól elmélkedni, hanem mindezeket felül szeretném figyelmed más irányba fordítani: *kérlek, ez évben próbáld többet adni ajándékba Magadból és ne a pénztárcádból. Nyújts többet lelkiekből, és igekezz Te is újratöltődni. Légy figyelmesebb, türelmesebb, alázatosabb, béke-*

tűrőbb, mint múlt évben. Próbáld elcsendesedni a karácsonyi dallamok között és a bevásárlóközpontok pultjait magad mögött hagyva. Mikor hazaérsz, vedd elő az imádságoskönyvet, akár nyisd meg interneten az online Bibliát, esetleg egyszerűen csak kulcsold össze két kezed és gondold végig, ami épp Benned zajlik. Elemezgesd mennyei Atyád szeretetét és áldásait életedben, gondold végig szükségleteidet, örömeidet és bánataidat, hálaadásodat és kér(d)éseidet... Adj hálát, vagy sird el panaszaidat, adj esélyt Életed Urának, hogy szóljon Hozzád. Adj lehetőséget a lelki beszélgetésre, a másként látásra, a néha kicsit összetörésre, és utána a felvidülésre. Mindenképp sokrétűbb, tartalmasabb és gazdagabb lesz így a mindennapi életed, s nem utolsó sorban az ünnepi hangulatod is. Kívánom Neked, hogy libabőrös légy az úrvacsorai bűnbocsánatkérés során, mikor a lelki-

pásztor a bűneid bocsánatára emeli fel kezét. Hogy mosoly legyen a szívedben és arcodon, mikor leülsz az ünnepi asztalhoz. Hogy hálás légy, bárhogy is alakuljon az ünnepek közti időszak, és reménnyel, tervekkel, megújult lélekkel lépd át az új esztendő küszöbét. Mindemellet Kedves Testvérem kívánom Neked, hogy az „új” kezdetét ne csak egy soron következő esztendőbe való átlépés és az azzal járó fogadalomtétel sora jelentse, hanem a rendszeres lelki megújulás, az úrvacsoraoasztáson való részvétel és a gyülekezeti életben vállalt különféle szolgálat legyen elengedhetetlen kívánsága lelkednek.

A Mindenható áldó kegyelme, békessége és szeretete legyen és maradjon Mindnyájunkkal most és minden időben. Úgy legyen.

Csoma Annamária

NŐK A BIBLIÁBAN - Abigail – aki nem lett a körülmények áldozata

(1Sámuel 25)

A Saul elől barlangban rejtőzködő Dávidhoz mintegy négyszázan csatlakoznak, és vezetőjüként Moáb királyától kér segítséget és védelmet. A rejtőzködés ideje alatt Dávid követeket küld egy Nábál nevű tehetős emberhez Kármelbe, akinek egykor segítettek juhait őrzésében, hogy segítse ki Dávid csapatát némi étellel. A Szentírás ezen a helyen (1Sámuel 25) megjegyzi, hogy Nábál egy rossz erkölcsű, durva ember volt, s a válasza is alátámasztja ezt a megállapítást, amikor Dávid kérését kíméletlenül visszautasítja. Amikor Dávidnak meghozzák a visszautasítás hírét, embereivel kardot ragad, közben egy szolga megviszi a balul sikerült üzenetváltás hírét Nábál feleségének, Abigailnak.

Abigailt a Szentírás eszes és szép termetű asszonyként ábrázolja, aminek később bizonyosságát is adja. Az előre elrendezett házasságok korában valószínűleg ő sem maga választotta meg, hogy ki legyen a férje, ám a szerencsétlen házasság nem gyen-

gítette meg a jellemét és Istenbe vetett hitét. A történesek sorából világossá válik, hogy a férje nem első alkalommal cselekedett vagy beszélt felelőtlenül, ezért nem meglepő, hogy Nábál szolgája Abigailtól kér tanácsot. A szolga elmondja az asszonynak, hogy annak idején, amikor Dávid embereivel

együtt őrizték a juhokat, Dávid védelmet biztosított számukra, és tisztességesen bánt velük, s miután Nábál durván megsértette Dávidot, most cselekedni kell gyorsan, mert Dávid

mintegy négyszáz emberrel elindult ellenük, Nábáltól pedig megoldást nem várhatnak. Abigail felismeri, hogy ez a helyzet könnyen vérfürdővel végződhet, s most nincs idő a tanácsstalanságra és várakozásra. Tekintélyét és befolyását igazolja, hogy férje távollétében kétszáz kenyeret, két tömlő bort, két juhot és egyéb élelmiszert készít össze, és a megrakott szamarakat hajtó szolgák mögött indul el a Dáviddal való találkozásra, amiről a férjének senki nem szól. Egy hegyoldalban találkozik Dáviddal, ahol Abigail férje helyett kér

bocsánatot, és átadja az élelmiszert Dávidnak és embereinek. Nem hajlandó férje kedvéért hazudni, még háza népe megmentése érdekében sem, hanem Istenben bízva, vállalja a felelősséget, amellyel megenyhíti Dávid haragját, s elhárítja a bajt a háza népe feje felől. Abigail Dávid áldásával tér haza, miután megakadályozta a vérontást. Otthon nagy vigadalom fogadja, Nábál részegen, királyi pompával ünnepel, s Abigail látja, férje nincs olyan állapotban, hogy beszéljen vele, ezért csak másnap mondja el neki, milyen veszedelemből mentette meg háza népét. Ettől Nábál olyan rosszul lesz, hogy „elhal benne a szíve”, valószínűleg agyvérzést kap, s tíz napon belül meg is hal.

Amikor Dávid Nábál halálhírére veszi, elküldet Abigailért, azzal az üzenettel, hogy feleségül venné. Abigail azonnal igent mond, s öt szolgálóleány kíséretében elindul Dávid felé, s megtörténik a házasságkötés. Maga dönt sorsának alakulásáról, bár azt nem tudni, hogy Dávid valóban vonzódott-e hozzá, vagy társadalmi helyzete miatt kérte őt feleségül. Házaságuk nem felhőtlen, egyrészt, mivel szinte vele egyidőben Dávid feleségül veszi a jezreéli Ahinóamot is, egyes vélemények szerint még Abigail előtt, másrészt pedig, sokáig Saul elől való bujdosásban kényszerülnek élni, Siklágban fogságba is esnek, amelyből később kiszabadulnak.

A Szentírás ezután már csak arról tesz említést, hogy Abigailtól születik Dávid második fia (az elsőszülött Ammónnak Ahinóam adott életet), akit Dánielnek (1Kronikák 3:1) vagy Kileábnak (2Sám 3:3) neveznek. Egyes kutatók szerint, Abigail és fia később gyilkosság áldozatai lettek, a Biblia erre azonban nem tesz utalást, bár Abigail fiának sorsának alakulásáról sem olvashatunk.

Abigail az az asszony volt Dávid életében, aki megtanította őt arra, hogy az Istenben bízó ember nem takargatja a valóságot, és őszintén, egyenesen beszél. Dávidtól el tudta fogadni az igazságos kritikát, majd a házasságkötésüket sem a társadalmi felemelkedés jelének tartotta, hanem egy szolgálólány alázatával lépett új házassága, további élete útjára. Abigail kijelentése Dávid felé: „nem találhatik gonoszság benned” (1Sám 25:28) mintegy figyelmeztetésként hangzik el, mely szerint Dávid még nem tette magát méltatlanná a Sámuel által felkent királyi tisztére. Olyan asszony ő, aki az önbecsülését és lelki erejét nem társadalmi pozíciójától, vagy házasságától tette függővé, hanem életét, lelkét a mindenható Isten vezetésére és tanácsára bízta, s szolgálata által a békességet munkáló asszonyok közé emelkedett a Szentírásban. „Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak” (Mt 5:9).

Györky Sz.

Sándor Károly

Ima

Uram, te tudod hiányosság van.
 mennyi a vétkem, Feledékenység
 miért kell nekem kórja van rajtam.
 kegyelmet kérnem. - Add, hogy ne
 Kérlek bocsásd meg, legyen
 ha imáimban, gyógyíthatatlan.
 bűnvallásomban

A Szeretnaptár 2018-as kiadása és a Református Újság a 2018-as évre már rendelhető szerkesztőségünk címén, változatlan áron.
 076 74 Drahnov-Deregyő 216,
 Tel.: 056/6395396,
 e-mail: ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László

A deregyői Református Keresztyén Gyülekezet és lapunk szerkesztősége a Reformáció kezdetének 500. évfordulója alkalmából minden kiadványainkat megrendelő gyülekezetnek ajándék kötetet küld.

Bogoly János: *Templomaink* című kötetét.

Soli Deo Gloria

KÖZLEMÉNY

A Lónyay Gábor Társulás kéri mindazokat, akik adójuk 2%-át a Társulás számára utalták át, 2017. november 30-ig küldjék el átutalási igazolásukat szerkesztőségünk címére, hogy decemberben eljuttathassuk az adományokat a gyülekezeteknek.

Csoma László, igazgató

BIBLIAOLVASÓ

v e g é k f o n a l

1. H.	1Mózes 4,16-26	Máté 4,12-25
2. K.	1Móz 5	Mt 5, 1-12
3. Sz.	1Móz 6	Mt 5,13-16
4. Cs.	1Móz 7	Mt 5,17-26
5. P.	1Móz 8	Mt 5,27-32
6. Sz.	1Móz 9	Mt 5,33-42
7. V.	1Móz 10	Mt 5,43-48
8. H.	1Móz 11	Mt 6, 1-8
9. K.	1Móz 12	Mt 6, 9-15
10. Sz.	1Móz 13	Mt 6,16-24
11. Cs.	1Móz 14	Mt 6,25-34
12. P.	1Móz 15	Mt 7, 1-6
13. Sz.	1Móz 16	Mt 7, 7-14
14. V.	1Móz 17	Mt 7,15-23
15. H.	1Móz 18	Mt 7,24-29
16. K.	1Móz 19	Mt 8, 1-13
17. Sz.	1Móz 20	Mt 8,14-22
18. Cs.	1Móz 21	Mt 8,23-34
19. P.	1Móz 22	Mt 9, 1-8
20. Sz.	1Móz 23	Mt 9, 9-17
21. V.	1Móz 24, 1-27	Mt 9,18-26
22. H.	1Móz 24,28-49	Mt 9,27-38
23. K.	1Móz 24,50-67	Mt 10, 1-15
24. Sz.	1Móz 25	Mt 10,16-28
25. Cs.	1Móz 26	Mt 10,29-42
26. P.	1Móz 27, 1-33	Mt 11, 1-6
27. Sz.	1Móz 27,34-46	Mt 11, 7-19
28. V.	1Móz 28	Mt 11,20-30
29. H.	1Móz 29	Mt 12, 1-8
30. K.	1Móz 30, 1-24	Mt 12, 9-21
31. Sz.	1Móz 30,25-43	Mt 12,22-30

J
A
N
U
Á
R

GYÜLEKEZETEINK életéből

Az őszi pünkösöd Rozsnyón

2017. október 31-én délután 14:00 órai kezdettel hálatelt szívvel álltunk meg az Úr előtt, amikor is ünnepélyes keretek között adtuk át a megújult parókiát és mindenki számára nyilvánvalóvá tettük, hogy Isten reformált népe e város falai között él, mozog, és azon fáradozik, hogy a fentről jövő tökéletes ajándék mindenkihez eljusson.

A kívülről felújított parókia előtt a 90. zsoltár 1. versének eléneklése után, Ft. Dr. Erdélyi Géza, emeritus-püspök, az első lebontott parókia utolsó és az újonnan megvásárolt

parókia első lakója szolt az egybegyűltekhez a Zsolt 127,2 és a Péld 15,6a alapján. Igei köszöntőjében kihangsúlyozta, hogy aki házat épít, hazát épít. Bátorította a híveket, hogy minden problémájukkal keressék fel a pásztorokat, és a lelkes házaspárt pedig arra buzdította, hogy az Úrtól jövő gazdag kincseket továbbítsák szolgálatukkal. Továbbá kiemelte, hogy minden háznak csak az Úrral és az Úr mellett van értelme, mert Nélküle semmit sem cselekedhetünk.

Ezután Havran Dániel, a Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolája növendéke szavalata hangzott el, aki Túrmezei Erzsébet: Ahol ránk Jézus vár című versét véste a megjelent hívők szívébe. Végül, a helybéli lelkész a Rozsnyói Református Egyház Lelkészi Hivatalainak hányattatott sorsáról számolt be a parókiális könyvtár jegyzőkönyvei és korhű dokumentumai alapján.

A 89. zsoltár 1. verse eléneklése után a meghívott vendégek és a gyülekezet tagjai egy rövid visszatekintésre voltak invitálva a parókia falai közé, ahol fényképek és dokumentumok alapján visszaröppentek az időben, és láthatták a nehéz, vészjósló korszak keresztyénellenes vonatkozásait, de a reményteljes jövő munkálatait is.

A 2001-től számított időszakban a parókián teljes tetőcserét végzett a közösség, később a kéményszegélyek, a csatornák, az új villanyhálózat, a nyílászáró cseréje, a padló-, a kazán- és a radiátorok cseréje is megvalósult. Új kerítéssel és új garázzsal is bővült a piciny udvar.

Az ünnepi reformációi istentisztelet 16:00 órákor kezdő-

dött a templomban, amelyen Nt. Smidéliusz Gábor, a Pesti Evangélikus Egyház Deáktéri Egyházközségének lelkipásztorja hirdette Isten Igéjét az IKor 3,11 alapján.

Az istentisztelet generációs jelleggel bírt. Az istentisztelet egyes részeit a gyülekezeti tagjai olvasták: a köszöntést a kicsi Várady Áron és keresztanyukája Várady Katalint, az előfohászt Pogány Edina presbiter, a bibliai igét: Badin Yvett

és fia Badin Szilárd, az előimát az egyházi iskola volt és jelenlegi pedagógusai rebegték el élükön Nt. Újpál Árpádné tiszteletes asszonnyal. Az igehirdetés alapigéjét Ibos Bálint, a P. J. Šafárik Gimnázium tanulója olvasta. Az utóimát a gyülekezet tagjai olvasták. Az Úri imádságban T. Kovács Máté presbiter és édesanyja, T. Kovács Viktória vezettek bennünket. Az adakozásra való felhívást ifj. Szanyi Károly és családja véste a gyülekezet szívére. Az Úr áldását Simon Csaba és Simon Anetta testvérpár osztották ki.

Ezután a következett a konfirmandusok bemutatása Nt. Buza Bodnár Aranka lelkésznő vezetésével, aki a Mt 10,32-33 alapján köszöntötte őket. A konfirmandusok bizonyágtételeként Lukátsi Vilma: Wittenberg című versét hallgattuk meg. Végül a reformáció alapelveit Várady Zoltán presbiter vezetésével a legifjabbak tolmácsolták: Korintus László, Korintus Beáta, Veres Saskia és Varga Fábán. Az istentisztelet a 390. dicséret és Nemzeti imánk eléneklésével zárult.

A közös szeretetvendégség a templom melletti Nyugdíjas Klub nagytermében zajlott, ahol Isten kegyelméből a gyülekezet minden tagjának kinyilvánítottuk köszönetünket, de legfőképpen annak az Istennek, aki kimunkálta bennünk az akarást és adott erőt, egészséget, hogy minden ékesen és szép renden történjék. Hála legyen háromszor szent nevének most és mindörökké.

Buza Zsolt

BEIKTATÁSI ÜNNEP KISKÖVESDEN

Isten kegyelméből lelkészbeiktatási istentisztelet volt 2017. november 12-én a kiskövesdi református gyülekezetben. A már évek óta itt szolgáló Langschadl István lelképásztort választotta meg a gyülekezet, amelyen érezhető volt, hogy szeretettel veszi körül az igehirdetőt és családját. Öröm volt látni, hogy milyen nagy számban jelentek meg a lelképásztorok, nem csak a két keleti egyházmezgyéből, hanem az abauji és a gömöri egyházmezgyéből is. Fazekas László püspök úr igehirdetését követően, Kendi Csaba, a zempléni egyházmezgye esperese iktatta be a lelkészt, aki azt követően nagyon személyes hangvételű igehirdetésben tett bizonyosságot hitéről. Ezt követően a lelkészi és a gyülekezeti köszöntések hosszú-hosszú sorát hallhatták a jelenlevők. Szerkesztőségünk ezúton csatlakozik az áldást-kívánókhoz, hogy gyülekezet és lelképásztor szeretetben és békességben szolgálja Megváltóját!

Teológusként megadatott nekem, hogy a 39 évvel ezelőtti beiktatási istentiszteleten is részt vehettem Kiskövesden. Akkor a meghívott lelkészek, élükön az egyházmezgye esperesével és gondnokával a parókia udvarán felsorakozva várták és fogadták az érkező püspököt és főgondnokot. A parókian tartott rövid megbeszélést követően a püspök és esperes vezetésével vonultak a templomba. Az üdvözlő köszöntésben pontosan számba vették a jelenlevő tisztségviselőket, espereseket, és aztán kerülhetett sor esetleg meghívott világiak üdvözlésére! Korunkban szabadon működhetnek egyházi szervezeteink is,

mint országos Nőegyesületünk, Lelkészegyesületünk, s üdvözlésük nem hitésági kérdés, hanem alapvető tiszteletadás. Ünnepi alkalmainkon nem lenne szabad megfeledeknünk erről. Írom

ezt azért, hogy tudatában legyünk, az egyházban mindennek „ékes rendben kell történnie”, mert ez Istentől kapott hivatásunk része!

Csoma László

Bodrogszerdahelyen a templomkeritbe elültették a reformációi emlékfát. Az istentisztelet után Kántor Dániel és Bari Bence verset-mondtak, a gyülekezet pedig zsoltárt énekelt.

„A Te világosságod által látunk világosságot!”

A hálaadások sorozatai voltak átélhetőek Sáróban

2017. október 30-án Sáróban volt megtartva az egyházmegyei jubileumi reformációi istentisztelet. Felemelő alkalom volt, ami azzal is gazdagította az ünnepet, hogy a sárói gyülekezet hálát adott a megújult épületeiért is, s két emléktábla leleplezésére is sor került, valamint be lett mutatva az egyházmegyei prédikációs könyv is.

Az alkalom rendkívüliségét jelezte az is, hogy Isten hajléka ünnepi díszbe öltözött. Új terítőt öltött a szószék, az úrasztala s a Mózes-szék is. A szószék

Luther Márton híres szavait hirdeti, miszerint „Itt állok, másként nem tehetek.” Az úrasztalán levő ünnepi terítő pedig Kálvin János jelmondatát idézi: „Szívemet égő áldozatul az Úrnak ajánlom!”. Találós és odaillő ünnepi ékessége ez a templomnak a reformáció 500. évfordulójában, amit a kaposvári gyülekezet azzal ékesített fel, hogy egy óriás méretű Szentírást adományozott az úrasztalára, mely kinyitva várja az Igét szomjazó lelkeket.

A barsi egyházmegye lelkipásztora-inak közös szolgálata a megújult József Házban vette kezdetét, ahol a helyi lelkész, Révészné Bellai Csilla imára kulcsolt kézzel mondott fohászt. Az

udvaron a lelkészek a 151. dicséretet énekelték el, majd a helyi lelkész felolvasta az Igét Ézs. 60:1-3 alapján. A szentelő imádságot és áldást a lelkész nő édesapja, **Bellai Zoltán**, a dunántúli egyházkerület püspöki főtanácsos mondta el, aki egyben a kaposvári gyülekezet lelkésze, s aki évek óta a sárói gyülekezet legfőbb támogatója.

Az udvarról Isten hajlékába a lelkészek a 370. dicséret éneklésével vonultak be, ugyanakkor a templomban a **Franz Schubert Vegyeskar** éneke fogadta a bevonuló lelkészeket s indította útjára a hálaadói alkalmat. Felemelő érzés volt, a szervezés minden apró részletére odafigyelve Isten gazdag áldása áradt. Jó volt részese lenni mindennek, csodás volt ilyen formában is megmártózni Isten kegyelmében.

Az apostoli köszöntést követően a református magyarság néphimnuszától, a 90. zsoltár első versétől zengett a templom. Az üdvözlő köszöntést **Révész Tibor** végezte, s miközben az ünneplő sereg a 390. dicséret első versét énekelte, a helyi lelkész arca sugárzott az örömtől s csakúgy ragyo-

gott a szeme. Szívének teljes hálaadásának külső jelei voltak ezek.

A vendégek sorait bővítette **Szabó András**, egykori pozsonyi esperes, aki Sáróban kezdte szolgálatát. Elkíserte őt felesége is, aki szintén lelkész.

Volt meglepetésvendég is, családi kapcsolat révén megtisztelte ünnepi együttlétünket dr. **Takaró Károly** nyugalmazott tábori püspök.

E felemelő alkalmat Túrmezei Erzsébet Nem tehetted másképp! c. verse koronázta meg, amit **Ambrus Erika** lelkész nő szavalt el.

Az Apostoli Hitvallás megvallása után a 393. dicséret volt elénekelve.

Sándor Károly, sárói születésű nyugalmazott lelkész mondta el a fohászt, rámutatva az Igére, miszerint „Akik bíznak az Úristenben nagy hiedelemben, azok nem vesznek el...” Ugyancsak ő olvasta fel Isten Igéjét Ézsaiás könyvéből (12).

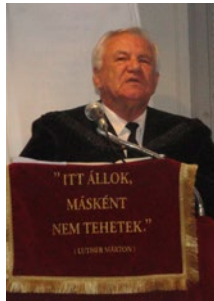
A kálvini bűnvalló imádságot követően az igehirdetésre a 390. dicséret 4. verse készítette a hálaadókat.

A szószéki szolgálatot Bellai Zoltán, a dunántúli egyházkerület püspöki főtanácsosa végezte Zsolt. 36:5-10 alapján, kiemelve az utolsó verset: „A Te világosságod által látunk világosságot!” A bevezetőben elhangzott, az igehirdető úgy érzi, mintha itt is otthon lenne, hiszen a barsi egyházmegye egykor a dunántúli egyházkerület része volt.

Az igehirdetésben elhangzott, hogy Isten hűségéről, kegyelméről, ítéletéről csak világosság által láthatunk, vagyis Jézus által, mivel Ő maga a világ világossága. Az Atya Jézusban adott oda nekünk mindent.

„Önmagunkat meg kell aláznunk ahhoz, hogy megértsük, Isten szeret minket!” Az igehirdető szólt arról is, hogy Isten hű marad hozzánk, s ezt szintén csak az isteni világosságban tudjuk meglátni, mint az igazságot is, hiszen mi sok mindent rosszul látunk, értelmezünk. Végül hangsúlyozva volt az is, hogy Isten döntései a helyesek, s mi akkor cselekszünk helyesen, ha igazán meg tudjuk vallani: „Legyen meg a Te akaratod!”

Lelket simogató volt hallgatni a már fent említett vegyeskar újbóli szolgálatát, s a két ének közül had legyen kiemelve a „Mindig velem, Uram, mindig velem” c. ének, tudva, hogy az Úr jelenléte életünkben elmaradhatatlan.

Luther Márton négy rövid imádságát négy lelkész vitte az Úr elé, amit a 394. dicséret első versének eléneklése követett.

A barsi egyházmegyei prédikációs könyvet **Kassai Gyula** esperes mutatta be, amiről elmondta, hogy Isten dicsőségét hirdeti. „Többszörös öröm van a szívünkben.” Megújultak a sárosi gyülekezet épületei, Isten hajléka és a József Ház, ezen

felül a barsi egyházmegyében idén 23 épület újulhatott meg, ami remélhetőleg lelki gyarapodást is hoz majd magával. Kiemelte az egyházmegye közös alkalmait, így az ún. majálist, mely az összetartozást hivatott erősíteni; majd szólt a szószékcséréről, ami azon felül, hogy a lelkészek megismerik egymás gyülekezeteit és szolgálatait, azt üzeni, hogy fontos a másik lelkész és annak szolgálata is. Így érkezett el az esperes az újabb közös egyházmegyei összefogás eredményéhez, a prédikációs könyv bemutatásához, amiben megtalálható minden gyülekezet temploma, annak rövid leírása és a gyülekezetek lelkipásztorainak személyenkénti két igehirdetése. Az áldáskívánás előtt egy kívánság is elhangzott az esperes ajkáról, miszerint szeretné, ha ez a könyv „életre kelne és szolgálna közöttünk”. Ebből a könyvből egy-egy példányt kaptak az egyházmegye lelkészei és a jelen levő vendégek is.

A felújításokért való hálaadás után következett az emléktáblák leleplezése.

Elsőként a reformáció 500. évfordulójára készített egységesített egyházmegyei emléktábla leleplezésére került

sor, amit Kassai Gyula esperes leplezett le, s amit a helyi lelkész ismertett, melyen a köv. igevers található: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” (Zsid. 13:8)

A gyülekezet **Szódói Balogh András** gályarab prédikátor emlékének is állított egy emléktáblát. A néhai prédikátor mély hitű ember volt, aki Isten kegyelméből kibírta a gályarabságot. Egy sza-

badult gályarab lelkész esetében nagyon is kifejező a zsoltárvers, miszerint „A Te világságod által látunk világságodot” (36:10). Az egész emléktábla ennek alapján készült, ahogy a tengeren hánykódó gályát bevilágítja a Megváltás fénye. **Antal Andrea**, az iparművész, aki készítette, azt vallotta, hogy számára ez a munka egy nagyon komoly belső út volt, és megtapasztalhatta közben Isten szeretetét. Ezt az emléktáblát Ft. Bellai Zoltán és Nt. Kassai Gyula közösen leplezte le.

Köszönetnyilvánítás szólt mindazok felé, akik jelen voltak a felújítások során. Voltak, akik oroszánrészt vállaltak az épületek felújításainál. Isten áldása kísérje mindazokat, akik szívvel-lélekkel hordozták, kísérték a felújítási munkálatokat. Ugyancsak köszönet mondtak az MTVA munkatársainak, de nem maradhattak el a köszönet szavai a lelkésznek is, mely szavak egy rózsacsokorba öltöttek külső formát. **Lőrincz Katalin** presbiter a szeretetet és az összefogást hangsúlyozva, azt kérte az összesereglett gyülekezettől, hogy vigyék hírül e kis gyülekezet nagy tettét.

A 394. dicséret 5. versének eléneklése után az ünneplő sereg ajkáról a Jézustól tanult imádság hangzott fel.

A nemzeti ima, a magyar himnusz eléneklését követően a helyi lelkész az ároni áldás szavaival fejezte be a közös hálaadó istentiszteletet, mely minden biztonnyal emlékezetes marad a résztvevők számára.

A szeretetvendégségre a kultúrházban került sor, amiért nagy köszönet jár a szervezőknek, szolgálattevőknek. Minden jelenlevőt gazdagon terített svédasztalok finom fogásai fogadtak.

Mindenért egyedül Istené legyen a dicsőség!

Sándor Veronika
fotó: Mente Róbert

Egyháztörténeti tanulmányút Göncön és Vizsolyban

Az Abaúj-tornai Református Egyházmegye a Reformáció 500. évfordulója alkalmából a konfirmációra készülő fiatalok részére 2017. november 11-én, szombaton egyháztörténeti tanulmányutat szervezett Göncre és Vizsolyba.

A mi gyülekezetünkben ötven jelentkeztek erre a „felfedező útra”: Grbalik Dávid, Józsa Dávid, Porubán Szabolcs, Zalczer Zsófia és Zemán Szofia. Első megállónk Göncön a templom volt, ahol megismerkedtünk történetével, Károlyi Gáspár életével és munkásságával. Mivel 2 autóbusszal érkeztünk, ezért 2 csoportban felváltva mentünk a múzeumba. Míg mi a múzeumban látottakkal ismerkedtünk, addig a 2. csapat tagjai a templom falai között különböző feladatokat oldottak meg

a Szentírás segítségével. Majd ugyanaz a feladat várt a mi csapatunk tagjaira is.

Ezután „átutaztattak” bennünket az ebédünk színhelyére, ahová szintén 2 csapatban mentünk, és míg vártuk, hogy az első csapat megebédeljen, újabb feladat várt a jelenlévőkre a helyi temetőben. Bizony a szél jól átfújta bennünket, a feladat teljesítése után a buszba menekültünk melegedni, de utána a meleg gulyásleves mindenkit felmelegített.

Vizsolyban a templom és a múzeum történelmével ismertettek meg bennünket, ahol érdekes tudnivalókkal gyarapodhatott minden jelenlevő. Élményekkel gazdagon térhettünk haza erről a tanulmányútról.

Perhác Gyöngyi

Jubiláló konfirmandus találkozó Tornagörgön

2017. október 22-én szép napsütéses őszi vasárnapjal ajándékozott meg Bennünket az Úr. Ez fontos nap volt a számunkra, mivel gyülekezetünkbe az 50, 60, 70 és 80 évvel ezelőtt konfirmált testvéreinket vártuk nagy szeretettel, ami már hagyomány lett Tornagörgön.

Az előkészületek mindig hamarabb elkezdődnek, mivel sokan már nem falunk lakói, és fel kell kutatnunk jelenlegi lakóhelyüket, aminél bizony az idősebbek segítségét is igényeljük.

33 meghívót adtunk át személyesen vagy postán kézbesítve, és ebből 16 konfirmandus tisztelte meg jelenlétével ezt az alkalmat, hogy hálát adva Istennek megújítsák egykor tett fogadalmukat. A hajdan konfirmáltak szívében az öröm, a találkozás öröme érződött, hiszen ki helyből, ki távolabbról érkezett erre az ünnepségre. Voltak, akik már nem lehettek jelen, ki betegség, ki a távolság, esetleg más okok miatt is, de voltak, akiket már a Teremtő magához szólított.

Nt. Hranyó Mihály gyülekezetünk lelkipásztora a Máté evangéliuma 10. részének 32-33. verseivel köszöntötte az ünnepeltek.

Lelkipásztorunk kihangsúlyozta, hogy a konfirmandusok most visszatértek oda, ahol először építettek oltárt szí-

vükben az Úrnak, ahol kimondták, hogy Jézus Krisztus követői lesznek. De lehet, hogy akkor ennek a nagyon fontos döntésnek nem mindig érezzük a súlyát, mert az egyház szomorúan tapasztalja, hogy a konfirmációs fogadalmak nagy része sajnos üres szó marad. Ennek ellenére az Úristen számon tartja fogadalmainkat, akár 50, 60... vagy éppen 80 év távlatából is, ezért soha nem

tó kegyelmének a csodája.

Ennek élő példája Kardos János bácsi, aki 80 évvel ezelőtt tett vallást hitéről, és Isten kegyelméből megélt 95 éve alatt sok próbatételen ment át, ami alatt megtapasztalhatta Isten jelenlétét, szeretetét és kegyelmét életében. Ezen az alkalmon az is megadatott neki, hogy együtt ünnepelhetett, örvendezhetett lányával, aki 50 évvel ezelőtt tett fog-

késő elkezdni a fogadalom megtartását. Bizunk abban, hogy némelyeknek ez a találkozó lett olyan alkalom, melyen felébredt a vágy arra, hogy az egykor tett és az itt megújított fogadalom valóra váljon az életükben. Mivel évtizedek óta járni – sokszor már egész távolra elvetődve – a Krisztust követő rögös utat, és azon kitartóan megmaradni: valóban az isteni gondviselés és megtar-

dalmat Jézus követése mellett.

A jubilálókat Zalcer Krisztina verssel köszöntötte, majd a konfirmációs emléklappal együtt minden vendégünk és a presbitérium meg volt ajándékozva Bartók Balázs verseskönyvével: A SZÁDELŐI VÖLGY ÉS AZ ÉRCHEGYSÉG címmel, aki szintén e tempom falai között 60 évvel ezelőtt konfirmált.

A jubilálók nevében Klinko Júlia köszönte meg a gyülekezet lelkipásztorának és presbitériumának a meghívást és a szeretetteljes fogadtatást.

Hamarosan dél, megszólal a harangszó, de senki sem siet még haza. A templomi alkalom szeretetvendégséggel folytatódott a gyülekezeti termünkben.

Megható volt látni az újbóli találkozást azokkal, akik fiatal koruk óta nem élnek Tornagörgön. És mégis olyan érdekes volt az egymást rég nem látottak ta-

lálkozásakor, mintha az elválás csak tegnap lett volna. Szívünk hálával és szeretettel telt meg, ami az ünnep elmúltával is a miénk marad még sokáig. Talán egészen a következő ünneplésig.

Reméljük, hogy minden évben a visszahazatérés, az emlékezés és a hálaadás alkalma lesz ez a találkozás azoknak, akik ebben a templomban tettek konfirmációi fogadalmat.

Istené legyen a dicsőség ezért a szép és áldásos alkalomért!

„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr.” 5 Mózes 8,2

Perhác Gyöngyi

Reformáció 500 – Rimaszombat 2017

Egyházunk központi rendezvényére 2017. november 17-én került sor Rimaszombatban. A külföldi és belföldi vendégek bár nem töltötték meg a templomot, viszont munkaszüneti nap lévén a helyi és a környékbeli gyülekezeti tagok nagyobb számban lehettek volna jelen. Az ottlévők láthatták, egyházunkban olyan építési folyamat zajlik, amely azt kívánja tudtul adni, hogy a reformáció méltó örököseiként szeretnénk végezni szolgálatunkat. Szabó István püspök úr szolgálata, lelkész-szentelés és a nyugdíjba vonult lelkészek köszöntése mellett a Csillagház átadására is sor került. A Csillagház a második újonnan épült konferenciaközpont, a húsz évvel ezelőtt átadott deregnyői Református Tanulmányi Központ mellett. Mindez jelzés a Felvidéken élő és szolgáló reformátusság jelen helyzetéről, de amint többször leírtuk lapunk hasábjain, a reformáció egy folyamat, amelyben saját küldetésünket, naponkénti megújulásunkat kell megélnünk. Ez pedig nagyon is személyhez kötött, hisz az idősebb nemzedék tagjai közül elég sokan „kiléptek” ebből a folyamatból 1989 előtt. A félévszázados ünnepet azért jó személyessé tennünk, hogy bűneink bocsánatát kérjük, s az Úr megerősítő kegyelméért is hálát adjunk.

Az 1975-től, teológusként kezdődött egyházi szolgálatom eseményeit szeretném itt összefoglalni:

- **Másodéves teológusként 1977-**

ben Prágát és az akkori Csehszlovákiát meglepte a „Charta 77” kiáltványa, melyben a demokratikus jogállam megteremtését szorgalmazták az aláírók. Az egyház és a kereszténység felszámolását célul kitűző kommunista diktatúra döbbenettel tapasztalta, hogy van ellenzéke. A mellékelt fényképet, melyen egy rendőr és egy munkás igyekszik eltávolítani a falra festett „Támogassátok a Charta 77”-et, Prágában a szemináriumunk ablakából készítettem.

- **A következő évszám 1987. november 17., Komárom.** Egyházunk zsinata lelkész-szentelő ülést tart az esti órákban. Néhai Horváth Zsigmond püspök komoly beteg, távollétében a szlovák püspök helyettes felszólítja a 24 felszentelendő lelkészt, hogy az eskü szövegét szlovák és magyar nyelven kell elmondanunk. A Mindenható ad elég hitet, hogy elmondjam, *aki magyar, mondja csak anyanyelvén az esküt, aki szlovák az szintén így tegyen.* Végül négyen-ötven így is tettünk. Akkor egyedül én viseltem Bocskai-öltönyt, s az egyik első padsorban hitvesem, két és fél éves lányom, valamint Dániel szolgatársam mondja a felszentelési Igét: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én az Úr, vagyok a te Istened, Izrael Szentje a te szabadítód!”* (Ézsaiás 43.) Az ünnepi alkalom után nem sokkal egyik szolgatársam megkeresett, hogy keres a rendőrség, menjünk még az éjszaka folyamán haza. Nem mentünk, s mivel szeretnünk volna a zsinattól választ kapni, milyen törvényes

alapja volt a szlovák nyelvű eskü erőltetésének, másnap a zsinat zárt ülést rendelt el, s ezzel választ adott a feltenni kívánt kérdésre. Mint ahogy pár nap múlva a titkosrendőrök is választ kaptak Deregnyőn, akik kivizsgálni jöttek azt a feljelentést, amely szerint én nacionalista módon felszólítottam a lelkészeket, hogy ne mondják szlovákul az esküt, valamint, hogy diszmagyarban tüntettem a komáromi templomban. Az első jelentésre adott válaszom: Mivel egyházunk két hivatalos nyelvet ismer el, és mivel Isten előtt tett eskü volt, hitem szerint Isten mindenható, így érti a magyarul mondott szöveget is, nem tartottam szükségesnek két nyelven esküdozni, eskütétel helyett. A második jelentés cáfolataként megmutattam Bocskai ruhámat és fényképen egy diszmagyar öltözetet, valamint elmagyaráztam, hogy az én öltözékem a történelmi református lelkészi öltözet, s nem diszmagyar. Érezhetővé lett a felszentelési Ige igazsága: „Ne félj...”

- **Az 1989-es év kegyelemben gazdag év volt.** Februárban egy komoly vita alakult ki köztem és az akkori Járási Nemzeti Bizottság elnöke között a hitoktatás kérdésében egy lelkészgyűlés alkalmával. Október elején a deregnyői kulturális napok keretében tervezett koszorúzás miatt kerültem a titkosrendőrség látókörébe. Öttagú bizottság jelent

meg, hogy lebeszéljen az I. világháborús emlékmű megkoszorúzásáról. Megegyeztünk, hogy november 29-én kerül majd sor a koszorúzásra, feltételem az volt, hogy a járási szervek is koszorúznak majd. A változások után megtudtam, hogy a járási pártbizottság ideológiai titkárnője kijelentette, hogy Szalay László plébánosnak és nekem meg kell vonni működési engedélyünket. **És akkor következett 1989. november 17-e.** Működési engedélyünk megmaradt, s megtagaszalhattam *„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el.”*

- **Ezt követte 2004. novembere,** amikor nevem ott szerepelt a volt Stb ügynökei között, igaz a megkapott titkosrendőrségi dokumentumokban az áll: nem tesznek ajánlatott együttműködési nyilatkozat aláírására, nehogy megromoljon velem a kapcsolatuk. Hogy mit jelentett ez számomra az előzőekben leírtak alapján, azt nehezen lehet szavakkal kifejezni. De rá kellett jönnöm, az Úr levez a vállamról bizonyos feladatokat, hogy az általa fontosnak tartottakat jobban végezhessem, s ezen teendőim áldásként mutatkoznak meg életemen keresztül. Hogy még erősebb hittel vallhassam: *„Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én az Úr, vagyok a te Istened, Izrael Szentje a te szabadítód!”*

Adja a Mindenható, hogy a Reformáció kezdetének 500. évfordulójának eseményei minden kedves olvasót erősítsenek hitben, reménységben és szeretetben!

Csoma László/fotók a 16. oldalon

Kiskarácsony

Ünnep harmadnapját a szegények karácsonyának hívjuk. Ilyenkor nincs istentisztelet, kilépünk a templomi közezből, elindulunk megkeresni a „rongyos istállócskákat”, a falu szegénynegyedét. Itt csak úgy nevezik: a Sor. Kicsi, egyforma zöld házikók sorakoznak az út egyik szélén, a másikon meg putrik düledeznek. A sorházakat egy holland alapítvány önkéntesei építették pár éve a sokgyerekes családoknak. Már többször megálltunk itt egy-egy percre advent idején, most igyekszünk szóba elegyedni is. Vargáék hét gyerekének többsége már régi ismerősként üdvözl. Legutóbb ünnep első napján kopogtatott be hozzánk a három nagyobb lány. Kántálni jöttek. Elénekeltek egy karácsonyi slágert, és én közben azon kaptam magam, hogy reflexből az ajtóban hallgatom őket. Már a benti melegben, a kényelmes kanapén ülve mesélték, hogy velünk együtt összesen három helyen jártak. Az idős tanítónőnél, az egyik jólelkű boltosnál és nálunk, a parókian. Ennyi helyre engedték be őket. Pedig olyan sok étel-ital összegyűl egy-egy csa-

ládi háztartásban az ünnep alatt. Ha csak a feleslegéből adna is az ember, máris sok jót tehetne vele.

A kis zöld ház lakói örömmel fogadnak, már többször kérték, hogy nézzem meg az otthonukat. A ház egy konyha méretű szobából áll, egyik oldalán egy konyhasarok, a tetőtérre vezető lépcsőfokokon edények, ételmaradványok sorakoznak. A fenti szoba a nagyobb lányok birodalma. Az anyuka büszkén mutatja a kétméteres, ajándékba kapott karácsonyfát. Ugye megismerem rajta a tőlem kapott szaloncukrot és mézeskalács-szívet? Aztán egy doboz csokit nyújt át, amit az iskolában kaptak a gyerekek, egy német segélycsomag részeként. Erősködik, vigyem haza a feleségemnek. Hiába szabadkozom, hogy hét gyerek között jobb helye van az édességnek, nincs apelláta, megsértené őket a visszautasítás. Közben be-benyit egy-egy szomszéd gyerek, és egy szomszéd pár is letelepszik körénk. Egy korábbi katolikus papról mesélnek, aki néhány éve egy nagy doboz pereccel érkezett, majd összedobolta a Sor gyerekeit a kö-

zeli libalegelőre, és egy kis tréfás beszélgetés keretében kiosztotta nekik. Lám, nem csak a segélyek mennyisége, de az őszinte törődés és odafigyelés is belevésődik a lelkekbe. Hosszasan mesélik különféle tapasztalataikat arról, amikor nincs ki eltemesse a halott gyermeket, vagy amikor a felzárkóztatásra létrehozott délutáni tanítás gyerekverésbe torlik.

Hallgatom őket, mert ilyenkor talán éppen ez a legértékesebb: leülni a rossz ágyra, vállalni a rizikót, hogy néhány bolha is velem tart, és együtt lenni egy kis időre. Ne értsük félre, nem a reánk olyannyira jellemző siralom- és panaszáradat hangja hallik. Már-már rezignált belenyugvással mesélnek, mint akiknek ezekből, a hol világos, hol kormos üvegcserepekből áll össze az életük. Indulás előtt még készül egy telefonos fotó a karácsonyfa előtt. Nem tudják kezelni a készüléket, ez nem az okostelefonok környéke. Hazafelé azon töprengem, hosszú évek óta ez volt a legőszintébb, közösségben megélt karácsonyom.

Fábián Tibor

Református esküvő Dalmáciában

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben...” 1.Korinthus 16,13

Nincs tudomásunk református házasságkötésről a néhai Magyar Királyság területének számító Dalmáciában. Ezért is fontosnak tartjuk, hogy hírt adjunk lapunk szerkesztőjének, Csoma Annamáriának és Bešlić Tomislavnak házasságkötéséről. Mi rendkívüli van ebben? Napjainkban százak, ezrek kötnek házasságot szülőföldjüktől távol, igyekezve megfelelni új környezetüknek. Nem sokan vannak azonban olyanok, akik hitüket, hitvallásukat is „magukkal viszik”. A dalmát tengerparton azonban nem önfeladás, megfelelni akarás, hanem hitvallás történt az Úr kegyelméből. A többségében horvát katolikus közösség előtt magyar református lelkész hirdette magyar és horvát nyelven Isten Igéjét, áldot-

ta meg az ifjú pár házasságát. És még egy fontos üzenet. A helyi szokások szerint a nemzeti zászlók kitűzésével adva tudtul mindenkinek, hogy örömműnnp van a családban. A vacsora imádsággal és a nemzeti himnuszok eléneklésével kezdődik, mert a családok öröme a nemzet öröme is, amiért Istennek adnak hálát. **Figyelmeztető üzenet ez azoknak, akik szülőföldjükön sem éreznek hálát, ragaszkodást Isten és nemzet iránt, s bátorítás azoknak, akik szülőföldjüktől távol is hitüket, nemzeti hovatartozásukat megvallva és megtartva kívánják földi életpályájukat megfutni.**

Csoma László/fotók a 16. oldalon

A Kárpát-medence Reformátussága

Új püspököt választottak a horvátországi református egyház élére

A Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház zsinata Szenn Péter református lelkészt választotta meg az egyház püspökének a drávaszögi Laskón szombaton.

A zsinati ülésen leadott 33 érvényes szavazatból Szenn Péter 19-et kapott. Az új egyházi vezető Csáti Szabó Lajos püspököt váltja tisztségében.

Szenn Péter 1975. augusztus 8-án született. Sárospatakon és Eszéken végzett teológiát, és a kelet-szláviai Harasztai település református lelkésze. Házass, felesége szintén református lelkész, öt gyermeket nevelnek együtt.

Horvátországban a 2011-es népszámláláson 14 048-an vallották magukat magyarnak, és valamivel több mint négyezren reformátusnak, köztük csehek és horvátok is.

forrás: MTI, fotó: Keppel Ákos / reformatus.hu

Olvasói reflexió

Nt. Főszerkesztő Úr, Kedves László!

Szabad legyen tiltakozásomat jegyezni e legfrissebb lapszám 4. - 5. oldalán megjelentek miatt. Méltánytalannak találok Szolgálatunk ill. személyem pellengérré állítását a GONDOLATOK EGY NAGYVÁRADAI KÖNYVBEMUTATÓ KAPCSÁN. Nt. Békefy atyánkfiainknak, a 'PRESBITER' felelős szerkesztőjének az egyéni blogjáról átvett – mondjam ki: indulatos és tudatos pontatlanságoktól hemzsegető öndicsőítő írására - azonnal válaszoltam (lásd a csatolmányban). Sajnos sem válasza, sem korrekcióra nem méltatott.

Köszönettel szíves megértésedért és bölcs intézkedésedért.

Atyafiúi tisztelettel és szolgatársi alázattal

Békássy N. Albert

Mártirokról és elvándoroltakról Váradújvároson

A nagyvárad-újvárosi református egyház-kerület templomában 2017. október 15-én tartott vasárnap délelőtti istentiszteletre különleges alkalomként emlékezhet az utókor. **Tőkés**

felekezeti hovatartozásukért. Miközben mások önfeladással keresték a boldogulást a múlt században egymást váltó hatalmak karmaiban vergődve, addig a hit és lelkiismeret vért-

ilve lelkesi elnökeinek, akik a szervezetük-ről és több évtizedes szolgálatukról szóltak röviden. A NYEMRLSZ feladata: református értékeink megőrzése és továbbvitele a nyugati magyar közösségekben. Évente szerveznek hittudományi tanácskozásokat neves előadók-kal. A most megjelentetett kötetben első alkalommal foglalták össze a Kárpát-medencei magyar lelkesek névsorát, dokumentálták a vértanúságukat.

A Mártírok százada című kötetet **Bereczki András** ny. paptamási lelkipásztor állította össze, aki a maga során több évtizedes szolgálatát idézte fel vallomásosan. Mind ő maga, mind a végül zárszóra kért Tőkés László felhívták a figyelmet arra, hogy azok a reformátusok, akik a Kárpát-medencéből elvándorol-

László európai parlamenti képviselőnek, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület korábbi püspökének szószéki szolgálatát követően bemutatták a **Mártírok százada** című könyvet, amely olyan magyar református lelkesek-ről szól, akik a múlt században – különösképpen az 1956-os esemény következtében – vértanúságot szenvedtek.

Az igehirdető az „inkább Istennek kell engedelmessé válnunk, mint az embereknek” (Ap-Csel 5,29) újszövetségi tételből kiindulva emlékezett meg az áldozatvállalás és helytállás hőseiről. Tőkés László a kereszténység és a magyarság több olyan mártírját idézte meg, akik életükkel és szabadságukkal fizettek hitükért, kiállásukért, büszkén vállalt nemzeti és

női szembeszálltak az elnyomókkal, mivel számukra a legnagyobb kihívás az volt, hogy miként állnak meg Isten színe előtt és hogyan tudnak megfelelni a közösségi elvárásoknak. A püspök arról is szólt, hogy a napjainkban üldözött Krisztus-hívók száma meghaladja a Római Birodalomban üldözött őskeresztényekét, s az európai szekularizáció világában egyre kényelmesebb kereszténynek lenni.

A prédikáció után **Sándor Lajos** újvárosi lelkipásztor köszöntötte a Nyugat-Európából érkezett vendégeket, átadva a szót **Békássy N. Albert** svédországi emeritus gyermekgyógyász professzornak és **özv. Lázárné Zahn Dalma Enikő** nürnbergi lelkipásztornak, a **Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat** világi,

nak, választott új hazájukban nem mindig érkeznek meg az egyház megtartó kebelébe és közösségeibe, pedig az asszimilációt ez legalább lassítaná. A püspök ugyanakkor a **hazatérésre** biztatott, az itthon maradtakat pedig arra, hogy hívják vissza szülőföldjükre a szétszéledteket, még akkor is, ha az elvándoroltak egy része okkal ment el.

A könyvbemutató során **Orosz Otilia Valéria** kántornő két alkalomhoz illő dalt adott elő. Az ezer példányban megjelent kötethez jelképes adományok fejében lehetett hozzájutni – az összegyűlt pénzből egy magyar mártír emlékére állítanak majd emlékművet Németországban – közölte Tőkés László EP-képviselő sajtóirodája.

Elfogyó beszéd

„...Isten meghallgat minket, amikor az Ő Lelke által imádkozunk, hozzá.” (Kálvin János) A digitalizáció kora fejlett kommunikációs eszközöket tesz a kezünkbe, de magára a kommunikációra képtelen megtanítani. Olyan sok küszködésünkbe kerül megértetni magunkat egymással. A legtöbbször nem is sikerül. Nem „vesszük” az adást, nem vagyunk egy hullámhosszon. Olyan ritka, hogy valakivel akár órákat is végigbeszélünk, és közben azt érezzük, hogy repül az idő. Mert ma már annyi minden más beszél helyettünk. A legtöbb családlátogatáson kérem kell, hogy ha már nem kapcsolják ki, legalább halkítsák le a tévét. Ez azt jelzi, hogy sok családban reg-

geltől estig nem a családtagok beszélnek, hanem a közjük ereszkedő médiazaj. Szép lassan beleszokunk a közösségi média félszavaiába, félmondataiba, és elszokunk a társalgástól, ahogy azt egyes sci-fi filmekben láttuk a szép új világról. Furcsa kontraszt, hogy miközben ma minden a kommunikációról szól, valójában egyre kevesbé magáról a beszéd-ről, a társalgásról. A lelkesi hivatalban sokan állva toporognak: sietnek, egy-két perc alatt el akarnak intézni mindent. Mint egy ügyintézés alkalmával a kormányhivatalban. Ezért mindenkit leültetnek, és előrebocsátom: nem egy-két percig fog tartani, adjunk időt egymásnak. Ilyenkor az emberek is hajlamosak

elengedni magukat, és egy kicsit hátradólni, beszélgetni, mesélni. A legtöbbször az is gond, hogy nincs kinek mondani. Kálvin a Róma 8,27 magyarázatában arra biztat, hogy az Istennel való társalkodásunk soha nem kiodobott idő, sőt életünk, terveink megalapozása, ha vele közösen „előkészítjük” egy-egy élethelyzetünket. Az életrontó rohanás helyett olyan csendesség gyakorlása, amelyben a mi Urunk szövetségét, áldó reánk figyelését kérjük. Olyan beszéd, amelyből nem fogyhat ki a szívünk, a szánk, és amit semmilyen más, nálunk okosabb eszköz sem lesz képes helyettesíteni.

Fábián Tibor

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme!

Kedves Olvasóink! Még csak nemrég búcsúztattuk a nyarat, már itt is van az év talán leginkább várt része, az advent. Ilyenkor már a karácsonyi láz vesz körül bennünket, amit erősít az üzletekben már szinte októbertől felénk áradó reklám-sokaság. Beindult a nagy ajándékvásárlási kényszer. A legtöbb embernek sajnos csak ennyit jelent a karácsony. A csillogást, az ajándékokat, a megterített asztalt, és az ünnepi műsort a tévében. Azonban ez a fajta ünneplés nem okoz maradandó élményt senkinek. A csillogás az ünnep után megszűnik, az ajándékokat hamar megunjuk, az asztalközösség pedig felbomlik. Az igazi ünnep, a maradandó élményekkel és áldásokkal gazdagító ünnep máshogy néz ki! Pál apostol ezt így fejezi ki: Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek!

Az ünnep lényege nem az az ajándék, amit egymástól kapunk, és nem is az a szeretet, amivel ilyenkor körbeveszik egymást az emberek. Az ünnep csodáját az Isten ajándéka hozza el számunkra. Az a csoda, ami az első karácsonykor született meg, hogy az Ige testé lett, és lakozott közöttünk. Az, hogy az Isten Fia emberré lett, és eljött, hogy megváltsa a világot! Ez az az üzenet, melyet ha a szívünkbe fogadunk, megtartja a szívünkben az ünnep fényét, melegét, szeretetét.

Szeret bennünket az Isten! Ennek a szere-

tetnek pedig jelét is adta, amikor beteljesítette az ígérteit, és Megváltót küldött a Földre. Ahhoz, hogy a karácsony csodáját felfogjuk, hogy meglássuk, miért is üdvözítő kegyelem, amit az Istentől Krisztusban kaptunk, nem csak a karácsonyra kell tekintenünk. Meg kell látnunk Krisztus megszületésének a célját – a kereszthalált és a feltámadást is. Jézus Krisztus megszületett karácsonykor, megmutatta az Isten szeretetét, helyes életre tanított bennünket, és amikor eljött az ideje, feláldozta az életét a kereszten, hogy megszabadítson bennünket bűneinkből. Az Isten azonban nem hagyta a halálban, hanem a harmadik napon feltámasztotta, hogy legyőzve a halált nekünk is örök életet adjon. Ez az az üdvözítő kegyelem, melyről Pál apostol beszél.

Kié ez a kegyelem? Azt mondja Pál, hogy minden emberé. Ez azonban nem így van! Krisztus valóban felajánlja minden embernek, de nem mindenki fogadja el! A reformatori tanítás világosan kimondja, hogy hit által lehet a miénk ez a kegyelem. Csak az élvezi Krisztus áldozatának, feltámadásának hasznát, aki hittel elfogadja, amit kínál. Nagyon fontos tehát, hogy az ünnep idején, de az után is megerősödjünk a mi hitünkben, hogy az Isten megjelent kegyelme a miénk lehessen! Legyen így!

Imádság: Hálásak vagyunk Neked Urunk, hogy Krisztus által kegyelmet hirdet-

tél nekünk. Köszönjük, hogy nem cselekedeteink szerint bánss velünk, hanem Krisztus által megbocsátod bűneinket. Kérlek add, hogy mindig hittel tudjuk megragadni a felkínált kegyelmet.

Aranymondás: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”
Títusz 2:11

Kraus Viktor

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztény Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Csoma László,
felelős szerkesztő - Györky Szilvia

Szerkesztők: Csoma Annamária, Kraus Viktor
kártyátmecei tudósítók: Fábian Tibor,
Szenn Péter

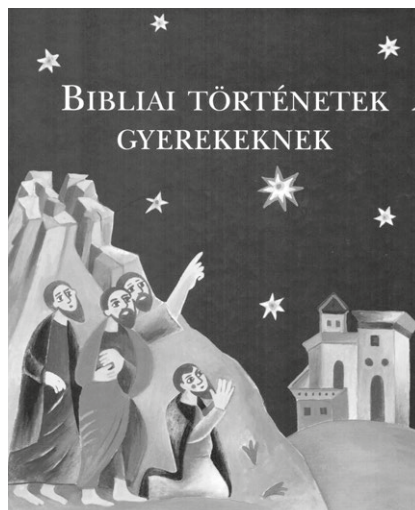
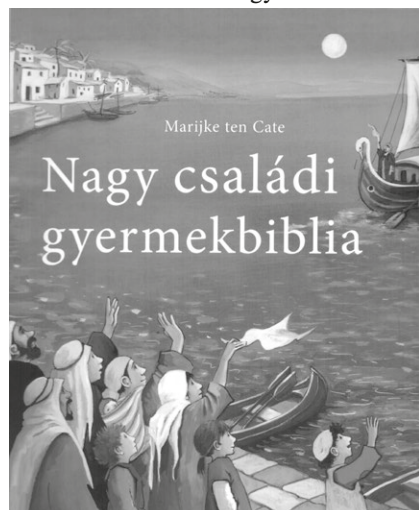
Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk

Szerkesztőségünkben megrendelhetők a következő gyerekkönyvek:

- Kifestők Ó- és Újszövetségi történetekkel ára 1 Euro
- Nagy családi gyermekbiblia ára 18,50 Euro
- Gyere velem a templomba - leporelló ára 7 Euro
- Bibliai történetek gyerekeknek 7 Euro

Református esküvő Dalmáciában

Reformáció 500 - Rimaszombat

